

Eindelijk tijd

voor een nieuwe hobby

Door corona zijn we veel meer thuis. Krijgen we oog voor andere dingen én hebben we tijd. Tijd voor iets nieuws. Barbara, Sjaak, Marjolein en Musetta begonnen aan een nieuwe hobby.

TEKST: MARJOLEIN VAN REST | BEELD: MARK UYL

'Iemand wilde een ring met een foto van haar overleden hond erin'

In 72 uur ging Barbara Oppelaar van een nokvolle agenda naar helemaal leeg. Alles werd afgezegd of opgeschort. "Alle fases van rouw heb ik wel gehad, hoor. Ineens hield alles op. Dan weet je dat je iets anders moet gaan bedenken. In onze trainingen hebben we het vaak over dat je als mens iets te doen moet hebben, voor zingeving moet zorgen. Dat dacht ik toen alles stil kwam te liggen zelf ook: ik moet wel iets te doen hebben!"

Ze had een grote ring gekocht met een plaatje erop die kapot was gegaan. Toen Barbara er mee naar de winkel ging, zeiden ze daar dat ze de ringen zelf maakten. "Ik dacht: dat is leuk! Dat is iets wat ik kan gaan doen! Het was eigenlijk totaal *random* dat ik daar op kwam." Ze begon met ringen maken, gewoon voor zichzelf. Maar ook armbanden en kettingen maakt ze nu. "Broches niet, daar is geen vraag naar. Ik ken ook nauwelijks mensen die ze nog dragen, broches."

Het is allemaal niet zo ingewikkeld. Een ring of hanger met een houdertje en wat blaadjes giethars volstaat. En natuurlijk leuke plaatjes om erin te plakken. Ze vindt ze online, in eerste instantie vooral plaatjes van huilende zigeunerjongetjes en andere 'iconische kitsch', maar inmiddels ook retrobehangetjes en plaatjes van bijvoorbeeld kunstenaar Frida Kalho. "Ik zette foto's op Facebook en kreeg daar zo veel reacties op dat ik een

Barbara Oppelaar (1967) geeft als zelfstandig ondernemer trainingen en theatervoorstellingen in de ouderenzorg. Ze woont samen met man en twee puberdochters.

speciale Facebookpagina heb aangemaakt: Dutch Retro Jewels. Nu krijg ik ook verzoeken, een plaatje van Bruce Springsteen bijvoorbeeld, maar er was ook iemand die een ring wilde met een foto van haar overleden hond erin."

Ze wordt bijna zen, als ze bezig is met haar retrosieraden. Een beetje pielen: plaatjes zoeken, op maat maken, printen, knippen, plakken, hars smelten. Heel overzichtelijk allemaal. Ze is er elke dag wel een halfuurtje of langer mee zoet. "Het is gewoon lekker bezig zijn, ik hoef er niet heel erg over na te denken. Ik had het altijd heel druk, mijn werk was best stressvol, nu ga ik zitten en werk met mijn handen."

Haar nieuwe hobby komt ook in haar werk van pas. "Ik geef de ringen en armbanden ook weg, aan opdrachtgevers. Zo is het een beetje klantenbinding, denken ze weer even aan mij."

De twee puberdochters van Barbara vonden het hilarisch toen ze met die eerste ring aan kwam zetten. "Ze vinden het heel leuk dat ik dit doe, maar ermee over straat, nee, dat willen ze echt niet." ►

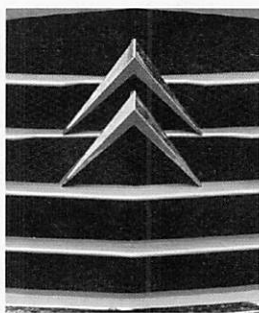

'Dat specifieke geluid van de 2CV doet me echt wat'

Hij was beretrots, toen hij zijn diploma 'Eendologie' ontving uit handen van de cursusleider van 2CV sleutelclub en werkplaats het Eendeï. En een goed getimed moment, want een paar weken later ging Nederland op slot en moest Sjaak zich thuis zien te vermaken. Niet dat dat echt een probleem was. In de garage van hun nieuwe huis – ze waren in januari verhuisd – stond een ouwe, knalgele 2CV uit 1980 die dringend een opknapbeurt kon gebruiken. *Et voilà*, Sjaak wist wat hem te doen stond. "De eend kon nog wel rijden en ik heb ook bewust gezocht naar een eend met niet zoveel roest want anders moest ik gaan lassen, en dat kan ik niet."

Tijdens de cursus Eendologie leren eend-eigenaren hoe hun lelijke eendje in elkaar zit, hoe deze uit elkaar gehaald kan worden en weer in tiptop *shape* terug gebracht kan worden. Het Eendeï, een vereniging van eend-liefhebbers en -klussers, heeft een eigen werkplaats waar leden aan hun auto kunnen sleutelen. "Tijdens de basiscursus leren we over de elektrische systemen, de constructie, de koppeling en versnellingsbak, dat soort dingen. Er zijn ook vervolgcursussen, waar je leert hoe je een motor kunt reviseren of de remmen kunt repareren. Zo'n eend zit nog ouderwets in elkaar, met schroeven, bouten en moeren, het spatbord zit bijvoorbeeld met drie bouten vast. Auto's van tegenwoordig zitten vol met elektronica, dan kun je niet meer als hobbyist klussen."

Sjaak van Oudenaarden (1947) is gepensioneerd facilitair manager van een welzijnsorganisatie en al 36 jaar gelukkig met Marjo. Samen hebben ze vier kinderen en tien kleinkinderen.

De 2CV is pure nostalgie voor Sjaak. "Toen ik jong was heb ik verschillende eenden en Dyanes gehad waarmee ik dan op vakantie ging. Dat specifieke geluid van de 2CV doet me echt wat."

Hoewel de werkplaats van het Eendeï tijdens de lockdown gesloten was, was het magazijn geopend. "Online kon je bestellen wat je nodig had en dan legden ze het voor je klaar." Sjaak stond niet dagelijks in zijn garage te sleutelen aan zijn auto. "Maar wel heel regelmatig deze afgelopen maanden, ik heb lekker de tijd genomen. Ik heb hem opnieuw bekleed, er zit een nieuw stoffen dak op, de wagenhoogte heb ik bijgesteld – dat kun je zelf doen met een paar trekstangen. Dat handwerk is heel leuk. Als ik niet wist hoe ik iets moest doen, ging ik naar het Eendeï; daar was altijd wel iemand die advies kon geven. Dan drink je een kopje koffie, ouwehoert een beetje over je auto."

Klussen aan zijn eend is een echte hobby geworden. De hele sfeer rond de 2CV bevalt hem goed. "Het sociale aspect van zo'n auto, dat je er met andere liefhebbers over kunt praten, samen dingen doet, dat is ook belangrijk. Het is toch een speciaal slag mensen, 2CV-rijders." ►

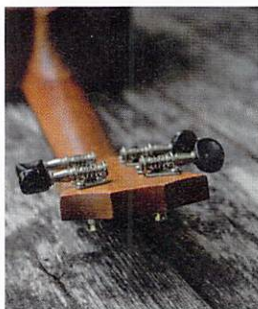
‘Zo gaaf, dat je met je ukeleletje zo’n goede sfeer kunt creëren’

Chagrijnig fietste ze begin vorig jaar door Utrecht. Na overloze discussies met haar puberende kinderen had Marjolein de trein gepakt naar de stad en een OV-fiets gehuurd. Op de Oudegracht reed ze langs een gitaarwinkel met wel tien verschillende ukeleles in de etalage. “In een impuls ben ik naar binnengegaan en heb ik een appelgroene sopraan-ukelele gekocht. Hij was zo klein en schattig dat ik hem af en toe even moest knuffelen.” In de periode erna heeft ze een paar workshops gevolgd en de beginselen geleerd van hoe je een ukelele bespeelt.

“In mijn jeugd heb ik gitaarles gehad en dat blijft toch een beetje in je vingers zitten. En dan heeft een ukelele maar vier snaren in plaats van zes.” Pianoles heeft ze ook gehad, een jaar of vijf geleden, maar dat lukte voor geen meter. “Ik kreeg het niet voor elkaar om mijn linker- en rechterhand onafhankelijk van elkaar over die toetsen te laten bewegen.” Na de laatste ukeleleworkshop kocht Marjolein nog een ukelele maar dan een maatje groter. Dat was iets minder gepriegel op de vierkante centimeter.

Gek genoeg heeft ze het hele jaar erna, nauwelijks op de ukelele gespeeld. Werk, kinderen, er kwam van alles tussen en allebei de ukeleles stonden een beetje stof te verzamelen in een hoek van de kamer. “De corona-lockdown was een paar weken gaande en ik voelde me opgesloten en niet happy. Tot ik een mailtje kreeg over een webinar met liedjes van Pearl Jam-zanger Eddie Vedder. Hij heeft een paar jaar geleden een geweldige cd uitgebracht met ukelelemuziek. Ik meldde

Marjolein van Rest (1970) is journalist en woont samen met Christiaan. Ze hebben drie kinderen.

me aan, kreeg de bladmuziek om alvast wat te oefenen en voor ik het wist was ik twee uur pielen op de uke verder.”

Sinds die dag half april speelt Marjolein minstens een uur, anderhalf per dag. Ze wordt echt een beetje onrustig als ze een dag niet heeft kunnen spelen. “Ik zoek YouTube-tutorials op als ik een leuk liedje hoor en probeer de leraar bij te houden als hij voorspeelt.” Op haar telefoon heeft ze verschillende appjes gedownload waar ze de akkoorden kan vinden. “Als ik in de auto een liedje hoor, oefen ik met de *strum*, de aanslag met je rechterhand. Dan zwiep ik hem langs het stuur. Met mijn ogen op de weg uiteraard.”

Na de zomervakantie begint Marjolein met wekelijkse lessen op een muziekschool en ze heeft bij een ukelele-orkest met alleen maar dames gevraagd of ze nog plek hebben. Als je een paar akkoorden beheerst en een beetje ritme kunt houden in je *strum*, kun je heel veel liedjes spelen. Het is opvallend hoeveel popliedjes dezelfde 4-5-akkoorden gebruiken. Toen een vriendin laatst haar verjaardag vierde en ze allemaal om een kampvuur zaten, heeft Marjolein zeker anderhalf uur zitten spelen en zong iedereen mee. “Dat was zo gaaf, dat je met je ukeleletje zo’n goede sfeer kunt creëren. Ik merk dat ik veel meer ontspannen ben tijdens het spelen dan vroeger toen ik gitaar- of pianoles had. Als ik een foutje maak, begin ik gewoon opnieuw. Het hoeft niet perfect. Ik heb er gewoon heel erg veel lol in en ben ook wel een beetje trots dat ik inmiddels eelt op mijn vingertoppen heb.” ▶

‘Heerlijk om even in de auto te gaan zitten en een uurtje glitters te plakken’

Als Musetta genoeg heeft van de hele dag naar haar beeldscherm staren, loopt ze naar buiten, gaat in haar nieuwe Tesla zitten, zet de muziek hard aan en smeert een drupje lijm op het dashboard van haar auto. Met een pincet plaatst ze dan heel voorzichtig een klein strassteentje op de lijm. Gewone goedkope nep glittersteentjes zijn het, niets *fancy* hoor. Maar het resultaat fonkelt de auto door. Het moet met aandacht gebeuren want voor je het weet zitten stoelen of kleren vol glittersteentjes en dat is ook weer niet de bedoeling. “Het is vooral heel erg rustgevend,” zegt Musetta. “Even een uurtje plakken. Ik zit de hele dag achter de computer en met de lockdown waren ook de kinderen de hele dag thuis. Dan is het heerlijk om even de deur achter me dicht te trekken, in de auto te gaan zitten en een uurtje glitters te plakken.”

Afgelopen november heeft ze haar Tesla gekocht. “Ik geef advies op het gebied van energietransitie en dan kun je niet met een fossiele auto bij een klant aankomen. Het is mijn eerste echt eigen auto en ik wilde hem ook naar mijn hand zetten. Dat heeft ook te maken met mijn feminisme, ik wil niet dat mensen denken dat ik in de auto van mijn man rij, want dat gebeurt vaak als je als vrouw in een grote auto rijdt. Dat eigen maken mocht best wel wat over de top, vond ik. Ik hou er wel van om op te vallen. Ik heb een zeegroene *wrap* over de auto laten leggen, een

Musetta Blaauw (1983) is projectleider energietransitie en heeft met haar man Hotze vierkinderen.

soort extra kleurlaagje, als een waasje. De strassteentjes maken het af.”

Inmiddels zit er al zeker twaalf uur werk in. En ze is nog niet eens halverwege. Beetje lastig is het dat ze niet 's avonds kan plakken want het moet wel een beetje netjes gebeuren. En *by the dashboardlight* is veel mogelijk, maar niet minuscule glitterstenen plakken.

Hoewel het nog lang niet klaar is, krijgt ze er veel reacties op. Mensen die langslopen, terloops een blik in de auto werpen en dan stil blijven staan. “De bijzondere kleur van de auto zorgt er al voor dat mensen vaker kijken en als ze het interieur zien, vinden ze dat ook gaaf. Mijn kinderen vinden het cool en rijden graag mee in mijn auto. Als ik op de weg ben, zie je het niet zo goed, alleen mensen in auto's die hoger zijn dan de mijne valt het op.”

Na de lockdown, waarbij het land weer langzaam open is gegaan en de kinderen naar school gingen, was er voor Musetta een paar weken lang minder noodzaak om zich in de auto terug te trekken. Maar ja: de klus was nog niet geklaard en het dashboard alleen volstaat niet. Het rondje in het midden van het stuurwiel moet ook nog. Gelukkig was daar nog de zomervakantie en werd het huis weer hele dagen gevuld met kinderen in de leeftijd van 3 tot 14 jaar. Met een zakje glitters in de ene hand en lijm in de andere was een uurtje ontspannen priegelen gelukkig binnen handbereik. ■

